

BIBLICKÉ KÁZANIE

Najvýstižnejšia definícia kázania, akú som doteraz počul alebo videl, pochádza z pera prof. J. I. Packera a znie takto: „Kresťanské kázanie je udalosť samého Boha, ktorou prináša poslucháčom zvesť založenú na Biblii, vzťahujúcu sa ku Kristovi a ovplyvňujúcu život skrze slová hovorca“ (J. I. Packer: *Preaching the Living Word*, s. 28).

Kázanie sme celkom nevyučili, ale nie je veľmi vysoko medzi našimi prioritami.

Kázanie je poučovaním a preto sa nehodí do našej kultúry. Chýba jej spätná reakcia a vizuálna podpora. Preto sa kazatelia vedome alebo podvedome rozhodli skrátiť svoju prípravu a venovať energiu aktivitám, ktoré sa zdajú prinášať lepšie a bezprostrednejšie výsledky. Je paradoxné, že teraz, keď máme viac pomôcok na porozumenie biblie a viac príležitostí porozumieť kresťanskej pravde ako kedykoľvek doteraz, sme biblicky najignorantskejšou generáciou, aká tu bola celé storočia.

Prečo? Veď mnohí z nás začali svoju službu s predsavzatím: „Áno, budem kazateľom. Zasväťím svoj život kázaniu.“ Ale potom niekde stratíme odhodlanie a koncentráciu. Jednou z príčin tohto problému je, že všetci sme dnes zákazníkmi a konzumentmi a mnohé zbory sú ako supermarkety. Ľudia, ktorí tam prichádzajú, chcú byť uspokojení službami, ktoré tam dostanú. Prichádzajú si kúpiť tovary a značky, o ktorých si myslia, že ich potrebujú. A kazatelia vedia, že musia ponúknuť ľuďom niečo užitočné, ale aj splniť ich očakávania na profesionálnej úrovni. Takže rovnako ako vo väčšine iných oblastí súčasnej kultúry, aj v cirkvi sme sa stali zajatcami vlastného marketingu. Lavice ovládajú kazateľňu.

Ako sa to prejavuje v oblasti kázania?

Začneme rabovať Bibliu, aby sme z nej vyťažili, čo chceme. Texty, ktoré si vyberáme, musia byť pútavé, ak je možné, tak dramatické. Odsek musí poskytovať dobrý pocit a podčiarkovať základy nášho konkrétneho teologického tábora. Pozeráme sa do Biblie (hľadáme v nej niečo), namiesto toho, aby sme počúvali na Bibliu. Namiesto toho, aby sme boli ovládaní Bibliou čo sa týka obsahu a metódy služby, zaobchádzame s Bibliou ako svojím vlastníctvom, ako s príručkou, ktorá funguje ako odrazový mostík pre náš vlastný

„relevantný“ prístup. Skrotili a udomácnili sme v cirkvi Božie slovo, aby slúžilo našim záujmom.

Evanjelikáli často hovoria o službe, ktorá je založená na Biblii, ale z tejto základne potom ľahko zjdu ďaleko preč. Lenže mali by sme sa starať o to, aby naša služba bola dôsledne biblická. Usilovať sa, aby ešte aj naša krv bola obibličená.

Aby sa táto situácia zmenila, kazatelia si musia uchovať dôveru v Božie slovo, ktoré sa káže a v kázanie Božieho slova. Musíme si nanovo osvojiť určité biblické priority, a to nielen ako svoje intelektuálne stanovisko, ale ako krvný obeh svojej služby.

Ústredným etosom novozmluvného kresťanstva je potreba prijímať a podávať ďalej nemennú a zjavenú pravdu všemohúceho Boha. Biblia, to je Boh, ktorý nám káže o Bohu a my musíme zobrať vážne Boží zámer, s ktorým nám dal tento nevýslovný poklad – neomylné zjavenie 66 kníh kanonického Písma.

Pre dnešnú arogantnú kultúru je typické tvrdiť, že sme už vyrástli z potreby takého písaného zjavenia. Ani sme nezbadali, ako nastal čas, keď ľudia neznesú zdravú náuku, ale podľa vlastných žiadostí budú sa zháňať za učiteľmi, pretože majú svrblivé uši (2Tm 4:3).

Pavlov kazateľský mandát a krédo (Kol 1:24-2:5)

Jedno z najjasnejších zhrnutí tohto všetkého nájdeme v Pavlovom cieľi jeho vlastnej služby na konci Kol 1. Vo v. 25 hovorí: *Ja som sa stal jej (cirkvi) služobníkom v súlade s Božím zámerom, ktorý mi bol zverený pre vás, aby som plne oznámil Božie slovo.* To je veľké poslanie apoštola a každého jeho nástupcu. Sme povolani, aby sme naplno oboznámili s Božím slovom. To je služba od Boha pre cirkev. Pavol nám hovorí, že toto Božie slovo *je plne zjavené v Pánovi Ježišovi, tajomstvo skryté generáciám vekov, ale teraz zjavené jeho svätým, a to že bohatstvo slávy tohto tajomstva, ktorým je Kristus vo vás – nádej slávy (v. 27).* Preto keď hovoríme o kázaní Krista, tak to znamená učiť celú radu Božiu, Božie slovo v celej jeho plnosti, lebo Kristus je centrom Písma. A keď zvestujeme Krista, účinok tejto služby celého Božieho slova je, že rozumieme Kristu v nás teraz a nádeji slávy pre budúcnosť. Sme zakorenení v prítomnosti aj budúcnosti – a obe tieto perspektívy sú dôležité v biblickej službe vyučovania.

Vv. 28-29 sú veľmi dôležité: *Jeho zvestujeme, keď napomíname každého človeka a keď vyučujeme každého človeka vo všetkej múdrosti, aby sme každého človeka predstavili ako dokonalého v Kristu. O to sa snažím, keď bojujem v súlade s jeho mocou, ktorá vo mne mocne pôsobí. Ale v 2. kap. Pavol pokračuje: Chcem totiž, aby ste vedeli, aký veľký boj tu vediem za vás... i za všetkých, čo ešte nevideli moju tlesnú tvár. Ako bojuje za tých, ktorých ešte nevidel? Napísaním tohto listu a neustálou modlitbou.*

A keď vidíme, čo chce dosiahnuť týmto listom, prideme znovu ku kázaniu (vv. 2-4). Najprv Pavol chce, aby kolosania boli povzbudení v srdci. Kristus, ktorý je v nich, ich posilňuje v srdci skrze slovo. Chce, aby boli zjednotení v láske a dosiahli všetky poklady múdrosti a poznania, aby ich nikto nezviedol falošným prehováraním.

Takže, povzbudenie prichádza skrze službu slova, a to potom spája cirkev v Kristovej láske a prehlbuje poznanie Krista (ktorý je zdrojom všetkej múdrosti). Toto robí cirkev odolnou voči rôznym lákavým a šikovním argumentom – či už zo strany falošných učiteľov zvnútra cirkvi, alebo zo strany kultúry zvonka cirkvi.

Povzbudzovaný zbor zjednocovaný v láske, s plným porozumením Pána Ježiša, takže nech sú tlaky (zvnútra či zvonku) akékoľvek, je imúnny voči zvodom kultúry. Toto všetko sa dosahuje službou slova, o ktorej Pavol hovoril v 1. kap.

Nech je situácia akákoľvek, Pavol sa neuspokojuje so službou, ktorá je iba založená na Biblii – on si zaumienil prinášať plnú známosť slova Božieho.

A toto je vzor služby aj pre nás.